

A hit virágai.

Imák a nők számára.

(Hála bő termésért.)

XXXV.

Áldások örök kútforrása, mennyei édes Atyánk, kegyelmes Istenünk! a hála szent érzéseivel borulunk le királyi széked zsámolya előtt, hogy áldjunk, magasztaljunk és dicsőítsünk sok jó teteményeidért, melyekkel elhalmoztál bölösönk álmaitól fogva maiglan.

Ha az egekre nézünk: jóságod mosolyog onnan a hajnal biborában, a nap tündöklő fényében s az éj csillagainak reszkető sugaraiban; ha életünk napjaira gondolunk: minden nap, minden óra, minden pillanat, a te szeretetednek és atyai gondviselésednek egy-egy újabb tanubizonysága életünk történetében; ha bűnös voltunkat *forгатjuk elménkben*: megcségyenülünk végtelen irgalmu kegyelmes-ségedért, ki gyarlóságainkat megboesátva, édes atyaként ölelsz kebledre; minden, a mivel birunk, az élet, egészség, testi, lelki tehetségeink, szerelmesünk, földi szerencsénk, jólétünk: mind, mind a te imáandó jóvoltodnak ajándékai. Jóvoltod, gondviselésed öröködött az elmúlt éjszakában is felettünk s neked köszönhetjük, hogy nem örök álmra zárultak le szemünk, hanem édes nyugalomra, melynek ringató karjain magunkat kipihenve, testben, lélekben megújulva jöhettünk fel szent hajlékod csarnokába, a hálaadás e magasztos ünnepén, neved imáadására.

Fogadd el erőtelen nyelvünk rebegő hálafohászát, melylyel áldjuk, magasztaljuk és dicsőítjük láthatatlan lényed szentségét.

Fogadd el hálánk rebegését, különösen azon jóvoltodért, hogy *adtál korán és későn való esőt és az aratás törvényét megőrizted. Bizony a te egeidből száll alá mind-n tökéletes ajándék: megnyitod a te áldott kezeidet és betöltesz minden lelkes állatot eleddel.*

Te parancsoltál a földnek, hogy az elhintett magvakból arany kalászokat neveljen; te parancsoltál az egeknek, hogy időnként megnyissák csatornáikat s harmatozzák alá az áldást és termékenyítések meg a föld eltikkadt barázdáit; te parancsoltál a napnak, hogy éltető sugáiraival nevelje és érlelje meg dús vetéseinket; te parancsoltál a sötét fellegeknek, a viharoknak, hogy rettenetes dühökkel ne semmisítsék meg a szántóvető reménységét.

Oh Uram, oly tehetetlen, oly sikertelen az ember munkája, ha azon atyai áldásod meg nem nyugoszik. Bizony egyedül te adtad és te tartottad meg a mezők gazdag áldásait a mi számunkra, hogy az igazságos munkásnak már itt ezen a földön is meg legyen a maga méltó jutalma.

Oh, mily édes öröm, oh mily boldogság, hogy mi nekünk most *nem* leverő fájdalommal *a csapásokról*, hanem gyermeki hálával *a vett áldásokról* kell megemlékeznünk!

Neked köszönhetjük Uram, hogy *nem hiába munkálkodtunk*; gondviselésednek hálálhatjuk, hogy *mi a te választottaid vagyunk*.

Hála néked jó Atyánk, hogy megörvendezettted gyermekeidet a mezők gazdag terméseinek ajándékaival; hála néked, hogy bűnös voltunkra nem tekintve mivelünk kegyelmesen cselekedtél és betöltöttél jóvotlod gazdagságával.

Ne engedd jó Atyánk, hogy atyai áldásaidat átokká fordítsuk magunkra nézve; sőt inkább légy mivelünk segedelmeddel s megszentelő szent lelked kegyelmével, hogy vett gazdag áldásaidat — magunk, miéink, szerelmeseink boldogítására használhassuk. Hogy eleget tehessünk tartozásainknak s *tegyünk annyi jót, a mennyit csak tehetünk . . .* Legyünk könyörületesek az inség gyermekeihez, mint te könyörületes voltál nihozzánk, meg nem feledkezvén a mi megváltónk tanításairól: *a mit egygyel az én kicsinyeim közül cselekedtetek, bizony mondom, én velem cselekedtéték azt.*

Segélj meg Uram, hogy atyai áldásaidat neked tetsző kegyes étellel hálálhassuk meg. S mielőtt felvennők *a hálaadás poharát*, hogy *te neked áldozunk hálaadásnak áldozatával*: mosdass meg minket a bűnbánat könnyeiben, hogy legyen az tisztító vizünk a lelkiéletre.

Aztán legyen a te örökös gondviselésed a mi igazságos munkáinkon jövőben is. Uram! te reád néznek a mi szemünk: a mi igaz hitünk ragaszkodása találjon kedvet és meghallgatást kegyelmed ajtaján. Add a *vigasztalás örömeinek* ezután is a mi ajkainkra,

hogy atyai gazdag áldásaidnak örvendezve: áldjuk a te jóvoltodat, *ki ez eriziglen cselekszel irgalmasságot azokkal, kik szerelnek tégedet és megtartják a te parancsolataidat.*

Ezekben kérünk stb. Amen.

RÉDIGER GÉZA.

Egyházi beszéd.

(Aratási hálaünnepre.*)

Alapige: XCV. zsolt. 1, 2 v.

Jöjjetek el, örvendezzünk az Urnak; vigadjunk a mi szabadításunk közsiklájának! — *Menjünk eleibe hálaadással.*

Két jellemző kifejezés vonja magára figyelmünket a felolvasott igékben, afiai! Az egyik, a mely e szavakkal hív örvendezésre: „Jöjjetek el örvendezzünk az Urnak; — a másik: a mely hálaadásra int e felhívással: „Menjünk eleibe az Urnak“. — Bár nyilvánvaló, hogy e kifejezések: „jöjjetek el“ és „menjünk eleibe“, a képletés szólásmódokban gazdag zsidó nyelvnek sajátosságai: mégis önként kínálkoznak e kérdések: hova jöjjünk el, hogy örvendezzünk az Urnak? Hol van az Úr, vagy miként mehetünk eleibe az Urnak hálaadással? — E kérdésekre az alkalom és helyzet adja meg a feleletet. Ha most az Urnak „kézzel csinált“ hajlékában lennénk, azt mondanám: Jertek és itt e hajlékban, a mely a mi Istenünk tiszteletére épült és a melyben úgy a harangok éreznyleve, mint az orgonának áhítatot keltő akkordjai és az ünnepélyes csend Istent dicsőítik, itt e hajlékban dicsérvük Istent; mert hiszen ha ő nem lakik is kézzel csinált templomokban, de bizonyára jelen van azokban, a mikor az egybegyült hívek lelki buzgósága őt keresi. Ha közületek egyiknek vagy másiknak édes otthonában volnánk összegyűlve Isten imádására e pillanatban, ismét azt mondanám: jertek és áldozunk itt Istennek, mert ő jelen van az egyesek hajlékában is akkor, a mikor a családi áhítat égbemelő nemes érzésekkel és magasan szárnyaló gondolatokkal tölti el a keblet. Valóban igaza van annak a bölcsnek, a ki a hozzá intézett eme kérdésre: „hol van Isten?“

* Elmondott Homoród fürdőn, a homoródvidéki unitáriusok aratási hálaünnepén.